

Ficsku Pál

MAGYAR KÖRÖZÖTT

(átiratok)

A NAGY DERÁLÁS NAPJA

A jó hírt a Dáridó Rádióból tudtam meg.

A Dáridó Rádióból, mert mostanság csak az jön be az éterben. Akkor már hetek óta boldog akartam lenni.

Nem igazán merészkedtem ki az utcára, nehogy boldogtalan emberekkel találkozzam.

Szerencsére jól működött a Dáridó csomagküldő szolgálat, mi szem-szájnak ingere, mindent házhoz szállított. Az embernek nem maradt más dolga, csak hogy boldog legyen.

Zabáltam hát a Dáridó kolbászt, meg a Dáridó virslit és szalonnát, ittam reája jó magyar sört is, borsodit, abban benne van a Sajó sava-borsa, megint egy kis kolbász, meg szalonna, reája Dáridó paprika, aztán meg sziszegtem, jaj, boldogság, pont, húúú.

Szóval a jó hírt a Dáridó Rádióból tudtam meg.

A jó hírt, hogy kisorsoltak kolbásznak.

Azon százezer nyertes közé tartoztam, akiket az élő tévéadás után kolbásszá avatnak, a maradék tízmillió néző irigységére.

A kolbásszá avatást nálunk falun derálásnak hívják.

Annyira megörültem annak, hogy most már semmi, de semmi nem állhat boldogságom útjába, hogy a Dáridó-neten rendeltem még egy láda sört (boldogság.hu) és harminc darab kolbászt. Egy hónapra az szűken elég.

Néhány másodperc múlva potyogtak is a gépből az ízlésesen becsomagolt kolbászdarabkák és a dobozos sörök.

Egy utasítást is kaptam, igazolandó, hogy tényleg a szerencsés százezer nyertes között vagyok:

„Pali! Ön nyert! Mivel visszaküldte a Dáridó száraz vékonykolbász gyorsélelésű, vákuumcsomagolt, sertéshúsból, szalonnából, sóból, fűszerekből, GDL (E75)-ből, antioxidánsból (vigyázat E 300), tartósítószerből (novembertől csak E 250!) és érlelésgyorsítóból ké-

szült termék hátoldalán található címkét, a közjegyző előtt megtörtént sorsolás folyamatában azon szerencsés százezer nyertes közé került, akik a november hetedikéi adásunkban nyilvánosan kolbásszá avatásban részesedhetnek.

Pali! Ön nyert! De veszthet is, ha nem tartja be az utasításainkat!

A hátralévő időben csak Dáridó termékeket fogyaszthat, nyersen, kenyér nélkül, és csak »pont hu« sört ihat hozzá. Így választódik ki a megfelelő mennyiségű tejsav az ön szervezetében, ami a jó Dáridó-termék alapja.

Pali! Ön nyert!

Kérjük 1999. november 7-én reggel hatkor a Dáridó tévé Dáridó utcai székházában jelentkezni szíveskedjék előválogatás céljából.

Addig is ne feledje:

Lehet földrengés, tűzkár, nemzethalál, felláció!

Nemzetünket megmenti a Dáridó!”

Remegő kezekkel tettem le a cédulát, és nyúltam a sör után.

Tejérezékeny vagyok, de most a tejsav a fontos.

Csak nehogy sokat mozogjak.

Mostantól minden mozdulatot meg kell gondolnom.

Csak semmi túlmunka, energiakiadás.

Én jó kolbász akarok lenni!

Istenem! Add, hogy a legjobb kolbász én legyek!

A legjobb magyar kolbász!

Szűzlányok nyúljanak magukhoz vékonybélbe töltött testem látán. Sivatagi viharból szabadult Camel-Tropy-harcos boruljon le előttem élve.

Vagy halva.

Legyek száraz és kemény.

Használjon karmesterpálcának a nagy Dáridó Úr feltámadásakor.

Istenem! Jó kolbász akarok lenni!

Minden magyarok kolbásza!

Abbahagytam az imát, és bespájoztam a vécébe.

Mivel mozgásomban önkéntesen korlátozva voltam, úgy gondoltam, a hátralévő egy hét eltöltésére a legmegfelelőbb hely a véce lesz.

Ami bemeleg, ki is jön.

Minimális mozgással.

A Lagzi Lajcsi fülét megint levágtam.

A jobb fülét.

Kicsit belement a kés az arcába, lenyisszantott egy darabot a tokból is, szerencse, hogy váll alatt már nem folytatódik a pasi.

Nem tudom, miért kell a kolbász középre tenni a képét. Annyira puffedt az arca, hogy lehetetlen mellévágni.

Magyar ember.

Szóval egy hétig a vécében éltem.

Szerencse, hogy a lakberendezőm is boldogságzakértő (annyi sört iszik, hogy fél óráig is tud vizelni), a nyitva hagyott ajtón keresztül nézhettem a tévét.

Kezemben a távkapcsoló.

Ülőszőrf.

A tévében már készültek a Nagy Trancsírozásra.

Helyszíni riportban számoltak be az előkészületekről. A nagy virsligépet hajléktalanokon próbálták ki, azzal etetve be őket, hogy a legpéresebbek között kisorsolnak egy nyírbélteti kőházat. A hivatalos vegaszervek meg tiltakoztak, persze emberiségi jogokra hivatkozva, müzlit belőlük!

Lassan eltelt az egy hét.

November hetedikén reggel fél hatkor a telefonébresztő ébresztett. (Megint az a fránya lakberendező!)

Kijöttem a vécéből, féloldalasan.

Köntöst vettem magamra, ingeim már nem értek össze rajtam.

A hűtőben találtam még egy sört, úgy látszik nem végeztem gondos munkát a spájzolásához. Nem baj, legalább maradt egy kis boldogság.hu. (Közte nemzeti kukac.)

Felöltöztem, szerencsére idejében léptem be az XXL-es magyar írók társaságába, volt szponzoringem. Körbeért.

Maga is a trancsírozásra?, kérdezte a buszsofőr, amikor jegyet akartam váltani, apró szőrsöndörkék kandikáltak ki lepattogzott gombjukaiból. Ne vegyen jegyet, úgyse jön vissza, remélem, találkozzunk az abáláskor.

Megérkeztünk.

A Dáridó utcában százezer boldog magyar arc.

Utoljára november hetedikén láttam ilyet.

Öt hatalmas zászló lengett, azok alatt kellett jelentkezni, attól függően, ki mi akart lenni.

Kolbász. Virsli. Sonka. Párizsi. Szalonna.

Taposták egymást az emberek. Kolbászért. Virsliért. Sonkáért. Párizsiért. Szalonnáért.

Hogy boldogok legyenek.
Néztem őket. Aztán megfordultam. Lementem a sarki borozóba.
A kurva anyjukat, mondtam a csaposnak a hatodik kisfröccs után.
Kolbásznak születni kell!

ui.: Kolbásznak valóban születni kell. Aki nem tudná: a Ficsku Pál csak egy felvett írói álnév. Eredeti nevem Gyulai Csaba. Egész gyermekkoromban azzal szivattak, hogy *Csaba! Kérsz egy kis gyulait?; Gyula! Kérsz egy kis csabait?* Mostanában, hogy a múltat nemcsak nyűgként és kínként kezelem, hanem vállalható értéként is, egyre jobban büszke vagyok erre a két mondatra. Hát nekem ezért ne jöj-jön akárki ezzel a dáridózással.

ui.2.: Egy 1907-ben hentesegédeknek íródott kézikönyv szerint „a jó virslit az izzadásig megfuttatott bikaborjú combjából készítjük, a futtatás során kiválódik a tejsav, és így lesz ízletes a virsli”.

Hol vannak manapság már a bikaborjak?

A mai virsli olyan, mint a halott kutya fasza.

(Életünk, 2002/2.)